

W 853. A216

499

Ter Bruylofte

Van

**JACOB WYBRANTSZ.
S C H A A F.**

EN

S A R A L E E N D E R T S

vander **S T Y L.**

Wettig vereenigt binnen Amsterdam, den 14, van
Grasmaand, 1 6 7 5.

A M S T E R D A M,

By **PIETER BOETEMAN**, op de Negelantiers-graft.

M D C L X X V.

 Harpenaar ! Isaï jongste Zoon !
O puykste puyck van Isrels aardse Goon:
U geeft is lang gevoert na 's Heemels troon,
Ver uyt ons oogen.

Maar u Gesang, u Koninklijken Psalm,
Soo digt begroeyt met heylig Bruylofts palm,
Slaat nog in deese eeuw zijn soete galm,
Met groot vermoogen.

Ze vleyt, en streelt des Digtters hart, en oor,
Ze groeyt, en bloeyt in Christi Kerk en Koor,
En lokt de ziel langs 's Heylands waage spoor,
In 't ander leeven.

U Heemel zang, bewaart in d'oude blaas,
Port oock mijn geest, mijn hart, en zinnen aan.
In dit geval ; om langs dien selve baan
U naa te streeven.

Dog soo uw groote hand, nu door den Geest,
(Gelijck voor heen, geschoeyt op 's Heemels leest)
De Harp nog slaat op 's werrelts Bruylofts feest,
Soo help me roeren

De snaarén van mijn onvolmaakte luyt.
Want u gesang, u snaarespel, en fluit,
Wiens soete galm ten hoogen Heemel kruyt,
Kan 't hart vervoeren.

Door zwerk en wolk, in 's Heemels heerlikheyt:
Het eeuwige leeven, dat geen traane schreyt,
Daar Liefde en Vree gerust op Anker leyd,
Gods waarste pande.

Terwijl het sterflijk , in een minder graat,
De blijde maat der Bruylofs zange slaat,
Van twee Geliefjes , die na rijpen raad,
De minne bande
Verkiefen , voor den ongebonden toom.
O' malse min ! gy fchiet gelijk een boom,
Geplant in d'aarde , by een waaterftroom,
Gestaadig vrugten.
U groote Scepters ftaf , en heerschappy ,
En luyftert na geen forsheyt , nog gevly :
Ze kreunt haar aan geen droevig moordgefchry ,
Nog kwaa gerugten ,
Nog dondergalm , die berg en top verplet.
Uw leevend vuur , uw ingeklonke wet,
Door hooger magt , in 't sterflijk hart gefet ,
Blijft onbewoogen ;
Soo lang als hier nog sterflijk leeven leeft ;
Soo lang de lugt haar kruyn verheeven heeft,
De gulde Son fijn heete ftraalfel geeft,
Aan d'opperboogen.
Ukragt die dringt door bloed , door merg , en been.
Wie zig met u maar weynig maakt gemeen ,
Die vind in uwe aloude plegtigheên,
Nog smet , nog rimpel.
Dit tuyge J A C O B , die met hart en zin ,
Blymoedig zeylt , (door 't blaase van de min)
Voor wind , voor ftroom , heur ruyme haave in ,
Met vlag , en wimpel.

Tot

Tot dat hy land, en ankert aan een Maagt,
Wiens hart zijn hart, door weermin onderschraagt.
O soete S A R A, die zijn ziel behaagt,
Als 't puyk der Vrouwen.

U *Bruygom* heeft al voor een lange wijl
Gejaagt, gezogt na een bekwaame S T Y L,
Daar hy sijn huys gerustelijk en vijl,
Mogt op vertrouwen.

Hy sogt, maar wist niet wat hy soeke souw.
Hy wist wel iets, maar wist niet wat hy wouw:
Zijns harten wens, zijn ziel-lust was een Vrouw,
Om mee te paare.

Tot dat nog endeling zijn keurig oog,
Dat dan eens hier, en dan weer derwaerts vloog,
Met een bestendelijker liefde, boog
Op 't hart van S A R E.

Een Maagt, van jongs in deugden opgewiegt,
Die door 't gemoed (soo 't oog ons niet bedriegt,
Dat ligt bedriege kan) steeds opwaerts vliegt,
Na 's Heemels toppe;

Daar nooyt geen dood het leevens ligt besprong.
O fiere Maagt! uw welbeschaafde tong,
En scherp geseleepe breyn (al benje jong,
Tart gryse koppe.

Of schoon de nijt, gebooren uyt afgonst,
Heur hoeft hierom, met duysent kreukels fronst,
En vaak van buyte op uw deure bonst,
Gy sult haar woele,

Soo gy in't net van weerwraak niet verwart,
Na weynig tijds, in't binnenst van uw hart,
(Schoon 't u oock in't begin al dapper smart)
In't minst niet voele.

Maak datje zelfs maar rust en Vreede houd.
Het huyskrakeel, dat vaak veel onheyl broud,
Komt dikmaal aan in purper, en fijn goud;
Wees op je hoede.

En schout dat Monsterdier gelijk de Pest,
Hond vreesse Gods, in hart en ziel gevest;
Zie dat j'et kwaad in't eerste vonkje lescht:

Stry tot den bloede,
Met mond en daat, voor Godes Heyligdom,
Door liefde en geloof. *Ô Bruydegom,*
U lieve *Bruyd*, u jonge Lentebloom,

Het puyck der Roosen,
Die bout haar *SRYL*, voor d'Egt Altaare neer,
z'En stoft nu niet op Maagdelijke eer,
Gelijk haar Speelgenoots. Zy is niet meer

In't hart bevroose.
Zy wijst den roem der Maagde van de hand;
Zy heeft haar wil (want ziet, ze is vermant)
In u, *ô Bruydegom*, nu vast geplant,

En heel begeeven.
Des blijft de sorg u eeuwig toe vertrou:
Zie dat j'al's werelds kwaade klippen schout,
En staadighlijk u hart en oogen houd

Op't ander leeven.

Soo

Zijt ingeschreeven. Ik wens dat uw trouw
Tot uw Naa-neeven, als een vast gebouw,
Zijn eerste fleur behouw.

IV. Leert nu, ~~tot~~ aan het end der daage,
Door de liefde, ~~het~~ waardste pand,
Elk-anders foute ligt verdraage,
Soo blijft de Vreevlag vast geplant
In uwe wooning, daer in schiklykheit,
Is Heer en Koning, blijft de twist en nijd,
Haar stoel en seetel kwijt.

V. Houd uwe voeten op de paaden,
Door 's Heemels Heyland vlak gevloert;
Soo blijfje van verderf en schaaden,
In eeuwigheit onaangeroert.
Oogt op 't onendig groote Heemels goed:
Laat 't hart inwendig, al het weerelds soet,
Vertreeden met de voet.

VI. Schoon dan de ramp van alle zyden,
U dikwils voor de scheene sprinck,
In 't midde van dees schraale tyden,
Daar 't Moordgekerm ten Heemel klinkt,
Laat vry den trotsen Koonink Loodewijk,
De vaste Rotfen, van het Christenryck,
Doen daalen in het slyk.

VII. In Zions vast gegronde Muuren,
Soo trouw door 's Heemels oog bewaakt,
Die alle eeuwen sullen duuren,
Daar word uw wooning vast gemaakt.
Laat vry de pijlen van de helsche nijt,
Steeds op u ylen, gy blijft t'aller tijd,
Van haer geweld bevrijd.

B. VAN GENT.